

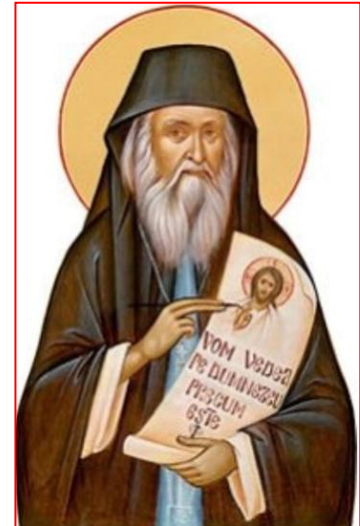
Din învățăturile Sfântului Sofronie de la Essex

DESPRE PĂCAT

Ce este păcatul în înțelesul creștin al cuvântului?

Păcatul, mai înainte de toate este un fenomen duhovnicesc, metafizic. Rădăcinile păcatului se află în adâncurile tainice, "mstice", ale firii duhovnicești a omului. Esența păcatului nu constă în încălcarea unor norme etice, ci în înstrăinarea de viața dumnezeiască, veșnică, cea pentru care a fost făcut omul și către care este chemat în chip firesc, adică prin însăși firea lui.

Păcatul se săvârșește în primul rând în adâncul tainic al duhului omului, însă urmările lui rănesc întreg omul. Odată săvârșit, el se răsfrânge asupra stării sufletești, precum și a celei trupesti a omului, asupra chipului său exterior, asupra soartei celui ce l-a săvârșit; el negreșit va ieși afară din hotarele vieții lui individuale și va împovăra cu răul său viața întregii omeniri, și, în consecință, se va răsfrânge asupra soartei întregii lumi.

Sf. Sofronie de la Essex,
icoană

Nu numai păcatul strămoșului nostru Adam a avut consecințe de însemnătate cosmică, ci și tot păcatul, al fiecăruia dintre noi, fie el vădit, fie el tainic, se răsfrânge asupra destinului întregii lumi. Omul trupesc nu simte urmările păcatului în sine, așa cum le simte cel duhovnicesc. Omul trupesc nu observă nici o schimbare a stării sale lăuntrice după ce a săvârșit păcatul, pentru că el se află continuu într-o stare de moarte duhovnicească, pentru că el nu a cunoscut viața cea veșnică a duhului. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, cu fiecare înclinare a voii sale spre păcat observă în sine o schimbare a stării lăuntrice în virtutea împuținării harului. Ceea ce uimea la Sfântul Siluan era neobișnuita subțirime a minții sale lăuntrice și deosebita sa intuiție duhovnicească. Trăirea păcatului la el, chiar mai înainte de a i se arăta Domnul, dar mai ales după aceasta și în tot restul vieții sale, era excepțional de adâncă și de puternică; inima îl durea în chip de nesuportat, și de aceea și pocăința lui era cu o tânjire de nestăvilit, cu plâns, fără alinare câtă vreme nu simțea în suflet iertarea lui Dumnezeu. Multora, aceasta ar putea să li se pară curios, iar unora poate chiar exagerat, dar pilda Sfântului Siluan nu este pentru toți.

În căința sa pentru păcat, el căuta nu doar o

simplă iertare, pe care ușor o dă Dumnezeu, poate și numai pentru un singur suspin de părere de rău, ci o iertare atotcuprinzătoare, așa încât sufletul să simtă deslușit în sine harul. El cerea de la Dumnezeu puterea de a nu mai repeta păcatul, de este cu puțință, niciodată; se ruga la Dumnezeu să se izbăvească de lucrarea "legii păcatului" din noi (Rom. 7,23). El trăia urmările păcatului -pierderea harului- atât de puternic și de dureros, încât se temea de a repeta o asemenea experiență. Îndepărtarea dragostei lui Dumnezeu și a păcii lui Hristos de la suflet, erau pentru el mai cumplite decât orice. Conștiința că scârbește pe Dumnezeu, pe un asemenea Dumnezeu, blând și smerit - îi era de nesuportat. Trecea prin cele mai adânci suferințe ale conștiinței care greșește împotriva sfintei dragoste a lui Hristos. Cine cunoaște dragostea în planul omenesc, să zicem pentru părinți, dacă a săvârșit vreun păcat împotriva acelei iubiri, acela știe cât de nesuportat poate fi chinul conștiinței; dar tot ce se poate întâmpla în lumea relațiilor sufletești nu este decât o palidă umbră în comparație cu relațiile duhovnicești cu Dumnezeu.

(Sf.Sofronie de la Essex, Din învățăturile Sf. Siluan)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Intră în tine însuși și privește chipul gândurilor tale. Cercetează-ți înclinările și dispozițiile: sunt ele, oare, așa cum le cer de la tine Domnul și Evanghelia?

Sfântul Teofan Zăvorâtul (1815 - 1891)